

Rozjímanie na štvrtok 2. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 2. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Božie
volanie je univerzálne; všetci
hľadáme Ježišovu tvár;
objavovať jeho prítomnosť
okolo nás.

JEŽIŠ PRI VIACERÝCH
PRÍLEŽITOSTIACH berie svojich
apoštolov na odľahlé miesta, aby si s
nimi oddýchol. Hlásanie evanjelia je
vyčerpávajúca práca. Často nemajú
čas ani na jedlo. Niekedy však tieto
pokusy stiahnuť sa do ústrania a

hľadať pokoj a ticho nedopadli dobre, pretože tí, ktorí hľadali Ježiša, ich dokázali objaviť. Takto to opisuje svätý Marek: „Ježiš sa so svojimi učeníkmi utiahol k moru. Šiel za ním veľký zástup z Galiley a Judey i z Jeruzalema a z Idumey; ba aj zo zajordánskych krajov a z okolia Týru a Sidonu prišlo k nemu veľké množstvo ľudí, lebo počuli, čo robí“ (Mk 3, 7-8). Zástupy boli také nadšené, že Ježiš sa musel chrániť pred rozdrvením: „Tu povedal svojim učeníkom, že majú pripraviť loдку, aby ho zástup netlačil“ (Mk 3, 9). Pánova sláva prekročila hranice: s radosťou Ho počúvali nielen Galilejčania, jeho krajanovia, ale ľudia z celej krajiny, dokonca aj zo vzdialených miest, ako je Týr a Sidon. Toto putovanie po miestach pôvodu zástupu je znakom a predohrou k univerzálnosti evanjelia: Božie povolanie nie je určené len niekoľkým, ktorí majú určitý geografický pôvod, kultúrne

zázemie alebo disponujú určitou intelektuálnou batožinou. Toto volanie je určené celému ľudstvu.

Radosť z prinášania evanjelia poháňala mnohých svätcov, aby prešli planétu z jedného kraja na druhý. Svätý Josemaría sníval o tom, že prinesie evanjelium do najvzdialenejších kútov zeme. Evanjelizácia bola pre neho „morom bez brehov“, úlohou, ktorá nemá hraníc. V tejto súvislosti rád používal mapu sveta ako dekoratívny motív, pretože mu pomáhala modliť sa za šírenie viery geograficky i za zapálenie väčšieho počtu ľudí na miestach, kde už je viera hlásaná. „Univerzálnosť Cirkvi pochádza z univerzálnosti jediného Božieho plánu na spásu sveta. Tento univerzálny charakter sa jasne ukazuje v deň Turíc, keď Duch Svätý zaplavuje prvú kresťanskú komunitu svojou prítomnosťou, takže evanjelium sa šíri do všetkých

národov a spôsobuje, že jediný Boží ľud rastie medzi všetkými národmi. Cirkev tak od samého začiatku zahŕňa celý vesmír. Apoštoli vydávajú svedectvo o Kristovi tým, že hovoria k ľuďom na celej zemi a všetci im rozumejú, akoby hovorili ich materinským jazykom“[1].

V TÝCHTO PRVÝCH MESIACOCH sprevádzania Ježiša sa apoštoli mohli rukami dotknúť ovocia svojej apoštolskej práce, videli množstvo uzdravení a obrátení. Všetci sa s radosťou podieľali na nadšení, ktoré okolo seba vzbudil Kristus. Neskôr im však Pán hovorí, že to tak nebude vždy, lebo zažijú aj skúšku protivenstiev: „Položia na vás ruky a budú vás prenasledovať, vydajú vás synagógam a uväznia vás. (...) To sa vám stane, aby ste vydali svedectvo. (...) Ale ani vlas sa vám z hlavy

nestratí“ (Lk 21, 12-18). Časom sa tieto slová naplnili a jeho apoštoli zakúsili na vlastnom tele chuť zlyhania, aspoň zdanlivo; s bolesťou boli svedkami opustenia mnohých učeníkov a dokonca zrady. Všetci sa museli naučiť prekonávať ťažkosti spojené s hlásaním Ježišovho mena. Boh nás pozýva k „obdivuhodnému a radostnému sebadarovaniu, aj keď sú v ňom protivenstvá, ktoré nechýba žiadnemu stvoreniu“[2]. V časoch radosti, ako aj v časoch smútku, učeník nemôže zabudnúť, že je s Kristom, a to je to, čo je skutočne rozhodujúce.

Všetci muži a ženy, či už vedome alebo nevedome, hľadajú Ježišovu tvár. Táto istota nás poháňa k tomu, aby sme sa nezastavili, keď sa objavia prekážky. „Je to Ježiš, ktorého hľadáte, keď snívate o šťastí,“ zvolal svätý Ján Pavol II k zástupu mladých ľudí, ktorí prišli do Ríma z celého sveta. „Je to On, kto vás čaká, keď nie

ste spokojní s ničím, čo nájdete; je to On, ktorý je krásou, ktorá vás tak priťahuje; je to On, ktorý vás provokuje tým smädom po radikálnosti, ktorý vám nedovolí nechať sa unášať konformizmom; je to On, ktorý vás nabáda opustiť masky, ktoré falšujú život; je to On, ktorý číta vo vašich srdciach tie najautentickejšie rozhodnutia, ktoré by iní chceli udusiť. Je to Ježiš, kto vo vás prebúdzá túžbu urobiť zo svojho života niečo veľké, vôľu nasledovať ideál, odmietnutie nechať sa chytiť do pasce priemernosti, odvahu s pokorou a vytrvalosťou sa angažovať za zlepšenie seba a spoločnosti, aby sa stala ľudskejšou a bratskejšou“[3]. Stretnutie s Ježišom je darom väčším ako akákoľvek prekážka na ceste.

„LEBO MNOHÝCH UZDRAVIL, takže všetci, čo mali nejakú chorobu, tisi

sa k nemu, aby sa ho dotkli“ (Mk 3, 10). Ľudia, ktorí prišli zo štyroch kútov sveta, sa tlačia okolo Pána a chcú sa Ho dotknúť. Je to obraz toho, čo my kresťania chceme robiť najmä vtedy, keď prijímame sviatosti, ale aj keď trávime čas v modlitbe pred svätostánkom alebo jednoducho keď bozkávame kríž. O tento kontakt s Kristom sa usilujeme aj vtedy, keď sa staráme o chorých, núdznych alebo starých ľudí: dotýkaním sa ich „rán, ich pohladením je možné adorovať živého Boha uprostred nás“[4].

Ježiš je cestou k našej spáse. Jeho ľudskosť priťahuje naše srdcia, pretože vieme, že neunavuje a nesklame. Je pravda, že v láske spočíva naše šťastie, ale aj v najhlbších ľudských vzťahoch môžeme nájsť „istú mieru sklamaní“[5], pretože nikto nám nemôže dať to, čo nám ponúka Boh vo svojom Synovi. „Iba Ježiš z Nazareta, Boží Syn a Mária, večné

Otcovo Slovo, narodený pred dvetisíc rokmi v judskom Betleheme, môže uspokojiť najhlbšie túžby ľudského srdca“[6].

Aby sme aj naďalej priťahovali mnohých ku Kristovi, musíme sa k nemu približovať vo sviatostiach, v modlitbe a v iných ľuďoch, aby sme tam prijímali nadprirodzený život. Neustále stretávanie sa s Ježišom nám dodá energiu a útechu v našom apoštoláte. „Keďže Kristus, poslaný Otcom, je zdrojom a prameňom apoštolátu Cirkvi, je zrejmé, že plodnosť apoštolátu (...) závisí od živého spojenia s Kristom“[7]. Tým, že objavíme Krista v tom, čo nás obklopuje, budeme naplnení apoštolskou plodnosťou, možno inou, než sme si predstavovali. Mária je šťastným svedkom prílivu ľudí, ktorí bežia za jej Synom a hľadajú svetlo a spásu. S povzbudením tej, ktorá je Kráľovnou apoštolov, pôjdeme v

ústrety Kristovi a potom sa o neho
budeme môcť deliť s ostatnými.

[1] Benedikt XVI, *Príhovor*, 24-
XI-2012.

[2] Svätý Josemaría, *Milovať Cirkev*,
bod 36.

[3] Svätý Ján Pavol II, *Príhovor*, 19-
VIII-2000.

[4] František, *Homília*, 3-VII-2013.

[5] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 20-
VIII-2000.

[6] *Ibid.*

[7] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod
864.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
stvrtok-2-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrtok-2-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(07.03.2026)